

Jordi Isern: el cos i el cosmos

A Can Framis, Jordi Isern captura en una dotzena de pintures la relació del cos amb el cosmos a 'Dsprco'. Per **Antoni Ribas**

"Tot això que està aquí, surt de la meva consciència?". Amb el *Monòlogo interior* de Miguel Rasero encara en cartell, la Fundació Vila Casas proposa una altra exposició amb la qual trobar un recer a l'ombra per refrescar-nos l'esperit. Fins al 23 de juliol a Can Framis, Jordi Isern (Barcelona, 1962) presenta *Dsprco*, una dotzena d'obres que reflecteixen, com Miguel Rasero, les seves inquietuds vitals més íntimes, i a la vegada es converteixen en el lloc al qual l'artista ens convoca per compartir-les amb nosaltres.

"La pintura em permet fer-me grans preguntes i romandre-hi a dins. És un exercici diari de llibertat", afirma Isern, que mentre troba alè per a les seves reflexions en l'esperit i el misteri de la filosofia oriental, en el

terreny de les influències artístiques reconeix el llegat d'artistes com Antoni Tàpies, Anselm Kiefer, Bill Viola i Mark Rothko, per exemple. I mirant encara més lluny, declara la seva admiració per Vermeer i Velázquez. Per a Isern, el caràcter visual de les pintures és tan important com les reflexions que les alimenten, i remet a com "una imatge vista durant uns segons, et pot acompanyar tota la vida. La pintura és un diàleg antic, en el qual m'agradaria col·laborar", conclou.

La sèrie *Dsprco* ha mantingut Isern ocupat durant els darrers dos anys, i el 2010 el va fer mereixedor del 1r Premi de Pintura Fundació Vila Casas. Al to de la paraula que se suggereix al títol de l'exposició no li hem de donar un to tràgic, més aviat l'artista ens vol fer partíceps d'una revelació, o d'un procés de transformació. "Hi ha un diàleg entre les formes humanes i el buit. La desaparició la podem entendre en el sentit que la figura humana queda diluïda en el cosmos. En la meua obra es dona una contradicció.

M'obsessiona la idea del buit, entés, segons la filosofia oriental, com a metàfora de plenitud i nostàlgia de l'infinit, però les meves pintures estan centrades en la figura humana. Dins l'abstracció, la figura humana catapultada tots els interrogants", a la vegada que "les pintures ens permeten observar el caràcter il·lusori de la nostra

"Dins l'abstracció, la figura humana catapultada tots els interrogants"

identitat, i em donen la possibilitat de deixar-me portar no saps per ben bé què, de tenir la llibertat de no saber que va a passar". En l'obra d'Isern aquest gest es materialitza en el buit que envolta les figures. Els cossos tenen signes i textos gravats que semblen obrir-los les portes a fonde's dins aquest buit. No hi ha violència, però, en com Isern els

representa, en com els marca. "La pintura et registra, deixa rastre de la velocitat i la força amb que pintes", diu. Podrien parlar-nos, també, de les marques que l'experiència deixa damunt la pell, de la memòria i de les cicatrius que es van esborrant al llarg dels anys. Les veladures que a vegades difuminen els contorns d'aquestes figures les mostren per darrera vegada abans de disoldre's definitivament.

Entre les peces exposades, destaca, a un cantó de la sala, com si fos un retaule, el tríptic format per *Eva, Sudari i Adam*. Representen l'origen i el final de la vida. I semblen esperar, també, amb estrany aire de serenitat que s'esdevingui alguna cosa. Actualment, Isern té en projecte la col·locació de cinquanta d'aquests sudaris a Girona, a les façanes de les cases que donen al riu Onyar. Quin efecte creu que tindran en l'espectador? "No ho sé, primer faig l'obra, i després la reflexió".

Jordi Isern: 'Dsprco'. Can Framis. Fins al 23 de juliol.

Jordi Isern entén el buit segons la filosofia oriental, com a plenitud i com a l'expressió d'una nostàlgia de l'infinit.